

Ин аст маҳбуби ман:

Муҳаммад (с)

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيۃ]

Суннӣ нюз: sunninews.net/tj

2012 - 1433

IslamHouse.com

هذا هو حبيبي محمد ﷺ
«باللغة الطاجيكية»

موقع سني نيوز: sunninews.net/tj

2012 - 1433

IslamHouse.com

Ин аст маҳбуби ман: Муҳаммад (с)

Маҳбуби ман; Маҳбуби ман зотест, ки Аллоҳи муттаол ӯро ба ҳайси охирин паёмбар барои раҳи башарият фиристонд, ки муҳаббаташро ҷузъи дин, суҳанашро манбаи дин ва сираташро машъали роҳ бароямон муқаррар намуд. Аммо мутаассифона имрӯз мо аз зиндагии ин маҳбӯб хело дур шудаем ва чӣ қадар ниёзаст то ба он баргардем.

Бародар ва хоҳари гиромӣ! Биё аз зиндагии начотдиҳандаи башарият шаммае гирифта ва зиндагии худро бо он равшан созем, бо ахлоқи ӯ мутамассик шавем, аз ҳидояташ пайравӣ намоем, аз зуҳд, аз худгузарӣ, даъват ва чиҳодаш улғӯ бигирем ва билохира сирати мутаҳҳарашро сармашқи зиндагӣ қарор диҳем. Оё омодаӣ? Пас инаст маҳбуби ман.

Вижагиҳои ахлоқии маҳбуби ман

Маҳбуби ман чеҳраи нӯронӣ дошт, нӯре, ки вайро бартарӣ мебахшид, гомҳояш дар ҳадди ниёз буд, орому бовиқор ва бо қадамҳои устувор роҳ мерафт. Чашмонашро поён меандоخت ва ба замин бештар аз осмон хира мешуд. Чун бо касе рӯбарӯ мешуд дар салом додан пешдастӣ мекард, бидуни ниёз суҳан намекард, суҳанро бо номи Аллоҳ оғоз ва хотима

медод, суханонаш шумурда шумурда ва қотей буд ва газзофу нуқсон дар он роҳ надошт, фасеҳу балиғ суҳбат мекард, беҳуда ва ёва намегӯфт, ҳаргиз ғизоеро бад намегӯфт ва ҳеҷ вақт ба хотири ҳудаш интиқом намегирифт, вақте хушҳол буд, чашмонашро поён меандоخت ва хандаҳояш табассум буд, ҳаргиз дар байни ду қор мухайяр нашуд, магар, ки осонтарашро бармегузид, албатта дар сурате, ки нофармонию Худо дар он набуд. Хулоса ин, ки ба гуфтаи модарамон Ойша (р) «Ахлоқаш Қуръон буд». Шамоили Тирмизӣ

Зиндагии шахсии маҳбуби ман

Дар пӯшидани либос ва интиҳоби ғизо саҳт намегирифт, ҳар либосе, ки барояш даст медод, мепӯшид, бештар аз либоси маъмулии мардум истифода менамуд, аммо дар сурати ниёз барои истиқболи ҳайатҳо ва соири муносибатҳо либоси муносиб мепӯшид. Аз ҳар хуроке, ки мавҷуд буд, меҳурд ва агар ҳам хуроке пайдо намешуд, гурусна меҳобид ва чӣ басо аз шиддати гуруснагӣ санге бар шикамаш мебаст. Барои хоб ҳам тушаке, ки аз пусти хурмо дар он буд, истифода менамуд, бар рӯи бӯрӣ менишаст ва чӣ бас барои хобидан ҳам ба он басанда мекард.

Зиндагии маҳбуби ман дар манзил

Зиндагии маҳбуби ман дар ҳамсухбатӣ бо ҳамсаронаш ширинсухан буд, бо онон бисёр гуфтугӯ мекард, рафтори ононро мепазирuft ва рӯҳияи хоси ононро дар назар мегирифт ва мефармуд: «Беҳтарини шумо касест, ки бо хонаводаи худ беҳтарин бошад» Тирмизӣ

Ойша (р) мефармояд: «Ҳеч вақт хонаводаи Муҳаммад (с) ду рӯзи пай дар пай аз нони гандум сер нашуданд, гоҳе як ва гоҳе ду моҳ мегузашт, аммо дар хонаи мо оташ равшан намешуд ва хуроки мо танҳо обу хурмо буд. Ў (с) гоҳо ҷавшанастро гарав мегузошт, то миқдоре ҷав барои хуроки хонаводааш таҳия кунад». Бухорӣ

Кор кардани Паёмбар (с) дар манзил

Модари мо Ойша (р) дар бораи кораш дар хона мефармоянд: «Паёмбар инсоне ҳамчун дигар инсонҳо буд, кафши худро тармим мекард, либоси худро медӯхт, гӯсфанди худро медӯшид, корҳое, ки як мард дар хона анҷом медиҳад, эшон низ анҷом меод ва чун вақти намоз мерасид, берӯн мерафт». Бухорӣ

Рафтори маҳбуби ман бо ёронаш

Ходим ва дӯсти кӯчаки маҳбуби ман; Анас (р) мегӯяд: «Даҳ сол барои Паёмбари Худо (с) хидмат кардам, аммо ӯ ҳаргиз бароям нагуфтанд: Чаро чунин кардӣ ва чаро чунин накардӣ?» Бухорӣ

Ойша (р) мегӯяд: Паёмбари Худо (с) ҳечгоҳ бо зердастони худ ба тундӣ рафтор намекарданд ва ҳеч вақт занону хидматгориноро танбех намекарданд». (Зарқонӣ, шарҳи Мавоҳиб).

Абӯхурайра (р) нақл мекунанд: Бо Расули Худо (с) ба бозор рафтем, то изоре бихарем. Фурушанда хост дасти муборакро бибӯсад, вале ӯ дасташро ақиб кашид ва фармуд: «Ин корро аҷам дар муқобили подшоҳон анҷом медиҳанд, ман подшоҳ нестам, ман марде аз миён шумо ҳастам». Ӯ изорро бардошт, ман хостам онро барои Паёмбар бардорам, вале иҷозат надод ва фармуд: «Барои бардоштани ҳар чизе соҳибаш сазовортар аст» (Нуруляқин фи сирати Сайидилмурсалин).

Як бор ёронаш дар сафар буданд, вақти ғизо фаро расид ва хостанд гусфандеро бипазанд, яке гуфт: Сарбуриданаҳ бо ман, дигаре гуфт: ман пӯсташ мекунам!, саввум гуфт: пухташан бо ман!, маҳбуби

ман гуфт: ман ҳезӯм чамъ мекунам! Гуфтанд: Эй Расули Худо! Мо кори туро анҷом медиҳем! Фармуд: Ман медонам шумо кори манро анҷом медиҳед, аммо ман дӯст надорам, худро аз шумо ҷудо кунам, зеро Аллоҳ дӯст надорад ҳеҷ бандае худро аз ҳамроҳонаш ҷудо кунад» (Зарқонӣ, шарҳи Мавоҳиб).

Маҳбуби ман узри хатокорро мепазирӯфт ва ҳеҷ касро бо ному лақабе, ки бадаш меомад, садо намекард. Агар аз касе ношојме медид, ё мешунид, бидуни ин, ки аз ӯ ном барад, мефармуд: «Ҳоли касоне, ки чунин мекунанд, чӣ гуна аст?» (Абӯдовуд).

Дӯст надошт касе ба хотири ӯ аз ҷояш бархезад, ҳар ҷо, ки холи буд, менишаст. Ба бозор мерафт ва мардумро ба амонатдорӣ васият мекард ва ононро аз фиребу хиёнат дар муомала ва тиҷорат боз медошт. Дар умури сиёсӣ ва ҷангӣ ва умури дунё бо соҳибони назар машварат мекард ва ба назарашон гӯш медод.

Хашят ва ибодати маҳбуби ман

Маҳбуби ман мувоқибат ва назорати Худоро бисёр эҳсос мекард ва тарси Илоҳӣ дар дили мубораки эшон бисёр нумув дошт. Бештари вақти хешро ба ибодати Аллоҳ сипарӣ мекард, шабҳо бедор ва дар ҳоли рукуъу саҷда буд. Модарамон Ойша (р) аз вай

мепурсанд: Чаро ин қадар ибодат мекуни, дар ҳоле, ки Худованд гуноҳони гузаштаву ояндаатро барои ту бахшидааст? Дар посӯх мефармояд: «Оё бандаи сипосгузоре набошам?». Худоро бисёр ёд мекард, тамоми корхояшро бо номи Аллоҳ оғоз менамуд ва ба ситоишаш хотима мебахшид ва ҳаргиз аз розу ниёз бо Аллоҳ хаста намешуд.

Тавачҷуҳи маҳбуби ман ба варзишу сиҳат

Паёмбар (с) даруни пок дошт ва ба рӯи зиндагӣ меҳандид. Бо Ойша (р) мусобиқа мекард, бо паҳлавони аср (Рукона) гуштин мегирифт, бозии ҳабашихоро тамошо мекард. Ба либосу саломати шахс хеле аҳамият медод, бисёр истехмом (ғул) менамуд ва худро муаттар месохт. Агар аз роҳе мегузашт, мардум аз бӯи хушаш мефаҳмиданд, ки Паёмбар (с) аз он ҷо гузаштааст ва агар касе бо эшон даст медод, бӯи хушаш ӯро то муддате бар дасти худ эҳсос мекард.

Ҳазлу шӯҳии Паёмбар (с)

Паёмбар (с) шӯҳии солимро дӯст медошт ва ба латифаи зебо меҳандид ва бо ёронаш шӯҳӣ мекард, вале шӯҳияш рост ва ҳақиқат дошт. Зане ба номи (Умми Айман) барои ниёзи шавҳараш пеши

Паёмбар омад ва Паёмбар (с) аз ӯ пурсид: Ҳамсарат кист? Гуфт: фалонӣ! Фармуд: ҳамоне, ки дар чашмаш сафедӣ вучуд дорад? Гуфт: Эй Расули Худо дар чашмаш сафедӣ нест! Фармуд: чаро дар чашмаш сафедӣ нест? Он зан зуд ба назди шавҳараш баргашт ва ба чашмони ӯ чашм дӯхт. Шавҳараш пурсид: чӣ кор мекунӣ? Гуфт: Паёмбар (с) ба ман фармуданд, ки дар чашми ту сафедӣ ҳаст! Гуфт: оё намебинӣ, сафедии чашмам аз сиёҳии он бештар аст?

Фурутани ва гузашти Паёмбар (с)

Бо мардум ҳамчун Паёмбари бузургвор ва раҳбари мутавозеъ рафтор мекард. Вақте баъд аз 21 сол таколифу мучоҳадат фотеҳона вориди Макка шуд, бар хилофи фотиҳони имрӯза сари мубораки худро ба нишони тавозуъ поён андохта буд. Мардони Қурайш тарсон наздаш омаданд, пойҳои яке аз тарс меларзид. Паёмбар (с) ба ӯ фармуд: «**Роҳат бош, ман фарзанди ҳамон зани қурайшӣ ҳастам, ки гушти хушкшуда меҳурд**». Маҳбуби ман ба суханони барда, бева ва бенаво ба диққат гӯш медод. Дар сари роҳ барои ҳар касе, ки қасди суҳбат бо вайро дошт, меистод ва ҳар киро медид, бо ӯ даст медод ва дасташро то замоне раҳо намекард, ки он шахс дасташро ақиб мекашид. Ба дидани ёронаш мерафт,

аз беморон иёдат менамуд, ба мушкилоташон гӯш медод ва дар ғаму шодии эшон шарик буд.

Меҳрубонӣ ва дилсӯзии маҳбуби ман

Маҳбуби ман бо кӯдакон, занон ва бенавоён хеле меҳрубон буд. Як бор дар намоз гирия бачаеро шунид, ки модараш пушти сари ӯ машғули намоз буд, намозашро қатъ кард. Дар яке аз ғазваҳо ҷанозаи занеро дид, нороҳат шуд ва фармуд: «Магар шуморо аз куштани занон манъ накарда будам?, ин зан бо шумо намечангид». Бо ҳайвонот ба ҳадде меҳрубон буд, ки зарфи обро назди гурба мегузошт. Як бор шутури лоғаре дид, фармуд: «Дар мавриди чаҳорпоён аз Худо битарсед ва онҳоро сер кунед».

Ҳамдардии маҳбуби ман бо мардум

Фотима (р) як бор аз ранҷу заҳмати кори манзил пеши эшон шикоят кард ва аз ӯ хост хидматгоре ба ӯ диҳад, аммо ӯ қабул накард ва фармуд: "Дар ҳоле, ки шиками аҳли Суффа аз гуруснагӣ ба ҳам мепечад, чӣ тавр метавонам ба ту хидматгор бидиҳам".

Зухду порсоии маҳбуби ман

Рӯзе Умари Форӯк (р) назди Паёмбар (с) рафт, дид, ки эшон бар рӯи бўрӯе дароз кашида ва ҷои бўрӯе бар паҳлӯи мубораки ӯ намоён аст, ба хонаи Паёмбар (с) нигоҳ кард, ба ҷуз халтаи овезон ва каме ҷав чизе наёфт. Умар (р) ба гиристан шуруъ кард. Паёмбар (с) фармуд: «Эй писари Хаттоб! Чӣ чиз туро ба гиря андохт?» гуфт: Эй Расули Худо (с) чӣ гуна гиря накунам, ин бўрӯеат дар паҳлӯят асар ниҳода ва он ҳам хонаат, тамомаш ҳамин аст ва он тараф подшоҳони Ирону Рум дар нозу неъмат ба сар мебаранд, дар ҳоле, ки ту Паёмбари Худо ва фиристодаи ӯ ҳастӣ! Он ҳазрат (с) фармуд: Эй писари Хаттоб, оё дар он шакке дорӣ? Онон касонеанд, ки тамоми чизро дар дунё гирифтанд». Абдуллоҳ бин Масъуд (р) ҳам дар чунин вазъе хидмати Паёмбари Худо (с) расид ва ба ӯ гуфт: чаро иҷозат намениҳӣ чизеро барои шумо болои бўрӯе бияндозем? Фармуд: «Манро ба дунё чӣ кор? мисоли ман ва дунё, мисоли мусофирест, ки дар сояи дарахте мешинад ва пас аз андаке истироҳат он ҷоро тарк мекунад. (Аҳмад).

Нафақа ва бахшиши маҳбуби ман

Маҳбуби ман бахшандатарин ва ҷавонмардтарини инсон буд. Дар бахшиш аз фақр намеҳаросид ва

ҳаргиз аз вай чизе талаб нашуд, ки ҷавоби рад диҳад. Бахшишаш ҳаде надошт ва ҳаргиз чизеро захира намекард ва чӣ басо қарз мегирифт, то ба ниёзмандон бибахшад, чун аз дунё рафт, дирҳаму диноре надошт. Ёронаш бо таъбири зебои аз саховаташ мефармуданд: «Аз боди вазанада бахшандатар аст». Бухорӣ

Адолату қотеъияти маҳбуби ман дар иҷрои ҳақ

Паёмбар (с) дар баробари ҳақ дӯст ва хешованд намешинохт. Зане аз қабилаи Бани Махзум, ки соҳиби насаб буд, муртакиби дуздӣ шуд, наздиконаш Усома бин Зайдро назди ӯ барои шафоат фиристоданд. Паёмбар (с) саҳт нороҳат шуд ва фармуд: «Оё барои иҷро нашудани ҳадде аз ҳудуди Худованд шафоат мекуни?», сипас мардумро ҷамъ кард ва барояшон хутбае пешкаш кард ва фармуд: «Эй мардум! Мардумони пеш аз шумо аз он ҳалок шуданд, ки агар фарди машҳур ва бузурге аз онон дуздӣ мекард, ӯро раҳо мекарданд ва агар заифе муртакиби дуздӣ мешуд, ӯро муҷозот мекарданд. Қасам ба Аллоҳ, агар духтарам (Фотима) дуздӣ карда буд, дасташро қатъ мекардам». Муттафақун алайҳи

Шучоати маҳбуби ман дар ғазваҳо

Авчи ин манзари шигифтангез дар ғазваҳо ҳангоме намоён мешуд, ки эшон худ фармондеҳиро бар ўҳда мегирифтанд ва дар васати корзор мерафт ва мусалмононро ба ҷанг дар роҳи Худо ва барои пирӯзии рисолате, ки бар ўҳда гирифта буд ва бадон имон оварда буд, ташвиқ мекард. Эшон ҳеҷ вақт аз майдони набард фирор накарданд, ҳатто дар ҷанги Уҳуд вақте, ки бештари мусалмонон шикастхурда буданд, эшон собитқадам ҳамчунон дар баробари тирборони душманон истода буд ва меҷангид. Дар ин бора Алӣ (р), ки худ ҷанговари бебок буд, мегӯяд: «Вақте, ки ҷашмҳо ба хун менишастанд ва оташи ҷанг забона мекашид, мо ба Расули Худо (с) паноҳ мебуурдем ва ҳеҷ кадом аз мо наздиктар аз Паёббар ба душман набуд».

Ишқу алоқаи маҳбуби ман ба адои вазифа ва иблоғи рисолаташ

Маҳбуби ман аз ҳеҷ василае барои таблиғи рисолаташ фуругузор набуд ва душманонаш ҳам аз ҳеҷ василае барои боздоштани эшон аз даъваташ дарег накарданд, вале бо вучуди он тамоми найранг ва таҳдид, ҳамчунон собитқадам истодагӣ кард ва ба амакаш он ҷавоби машхурро дод, ки: «Қасам ба

Аллоҳ агар хуршедро дар дасти рост ва маҳтобро дар дасти чапам қарор диҳанд, ки аз ин даъват даст бардорам, ҳаргиз раҳояш нахоҳам кард, то ин, ки Худованд онро пирӯз гардонад, ё дар роҳи он кушта шавам» Ҳайсамӣ дар Маҷмаъуззавоид

Ҳангоме, ки сурати муборакаш дар ҷанги Уҳуд захмӣ ва дандони муборакаш шикаста шуд, ба ӯ гуфтанд: Чаро онҳоро дуои бад накардӣ? фармуд: «Ман барои нафрин кардан барангехта нашудаам, балки доъии хайр ва раҳмат ҳастам», ва фармуд: «Парвардигоро! қавми маро биёмӯрз, чун онон намедонанд».

Ин буд танҳо тасовири кӯтоҳе аз сирати маҳбуби мандуруду саломи Худованд бар ӯ бод.

Силсилаи «паёми ислоҳ» -Ислоҳонлайн